

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobkyně: **T. P.**, nar. x, státní příslušnice Arménské republiky, t. č. bytem: X, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2016, č. j. OAM-182/LE-LE18-ZA14-R2-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 6. 1. 2017 domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Žalobkyně namítla, že žalovaný dle jejího mínění nepostupoval v souladu s ustanoveními § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ustanoveními § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Svá žalobní tvrzení doplnila podáním ze dne 8. 2. 2017.

Žalobkyně uvedla, že zemi svého původu opustila spolu se svým synem a manželem z obavy o život rodiny poté, co její manžel (H. G.) podal žalobu na pana S. S., bratra prezidenta Arménské republiky a poslance Národního shromáždění, v důsledku čehož se stal terčem zájmu této osoby. Podle žalobkyně má S. S. kontakty na vedoucí představitele státu i členy arménské a ruské mafie a sám je považován za člena mafie, neboť byl subjektem řady skandálů a v roce 2011 v Rusku obviněn z obchodování s drogami a praní špinavých peněz. Manžel žalobkyně se dle jejích tvrzení snažil domoci spravedlnosti a podal na S. S. žalobu, avšak následně bylo vůči němu zahájeno trestní stíhání. Proto se žalobkyně obává, že v případě návratu do vlasti by její rodina utrpěla vážnou újmu.

Žalobkyně v návaznosti na výše uvedené namítla, že žalovaný měl přihlédnout ke skutečnosti, že její rodina je jako sociální skupina pronásledována soukromou osobou, která je nicméně napojena na státní orgány takovým způsobem, že přístup k ochraně může být omezen či zcela znemožněn. Podáním žaloby na S. S. manžel žalobkyně dle jejího názoru vyjádřil politický názor, v důsledku čehož rodině hrozí pronásledování. Podle žalobkyně je pro toto pronásledování jejího manžela (jehož žádost o udělení mezinárodní ochrany je předmětem samostatného řízení u zdejšího soudu) dán důvod k udělení mezinárodní ochrany podle § 12b zákona o azylu, neboť podle článku Edwarda L. Cartera a Brada Clarka *Membership in a Particular Social Group: International Journalists and U. S. Asylum Law* pronásledování příslušníka rodiny vykazuje pronásledování rodiny jako sociální skupiny.

Žalobkyně dále namítla, že tvrzení žalovaného, že se měla obrátit na státní orgány, není podloženo žádnými důkazy vypovídajícími o tom, jak policie a další orgány postupují v případech podobných případu žalobkyně. Žalobkyně v této souvislosti doplnila, že v Arménii je velmi nízká důvěra občanů ve státní orgány. S odkazem na webové portály www.tradingeconomics.com/armenia/corruption-index a údaje Transparency International žalobkyně uvedla, že je index korupce v zemi 35-37, respektive 33 bodů ze 100 (kde 0 je vysoký stupeň korupce), a ze zprávy United States Departement od State, Bureau of Diplomatic Security vyplývá, že je policie neobjektivní a nemá zájem vyšetřit některé situace. Podle žalobkyně tak měl žalovaný posuzovat možnost využít ochrany orgánů státu právě s ohledem na tyto informace a skutečnost, že je pronásledovatel manžela žalobkyně propojen s nejvyšším představitelem státu i představiteli mezinárodního zločinu. Podle žalobkyně lze očekávat, že stát nebude ochoten poskytnout ochranu proti pronásledování. Z uvedených důvodů má žalobkyně za to, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanoveními § 3 a § 52 správního řádu.

Žalobkyně na závěr namítla, že se žalovaný žádným způsobem nevypořádal s její obavou z návratu kvůli problémům s Jezidy, o kterých se ve své žádosti zmínila. Uzavřela, že dle svého mínění splňuje zákonem stanovené podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, neboť se nachází mimo zemi svého původu a má odůvodněný strach z pronásledování své rodiny jako sociální skupiny, přičemž ochrana poskytovaná v zemi původu není adekvátní.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (pozn. soudu: které předcházelo doplnění žaloby) uvedl, že žalobkyně formulovala žalobní body obecně, a to způsobem neodpovídajícím kritériím stanoveným § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 15/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce v této souvislosti poukázal na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, že „žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“. Podle žalovaného tedy v případě žalobkyně žaloba neobsahuje žalobní body dosahující kvalit vymezených Nejvyšším správním soudem, a proto navrhl, nebude-li doplněna, aby ji soud podle § 46 odst. 1 s. ř. s., odmítl.

Žalovaný následně své vyjádření podáním ze dne 27. 2. 2017 doplnil, že popírá oprávněnost doplněných námitek a nesouhlasí s nimi. Má za to, že dostatečným způsobem zjistil skutečný stav věci a zabýval se všemi okolnostmi, které žalobkyně v řízení uvedla, přičemž si za tímto účelem opatřil dostatečné podklady.

Žalovaný dále dodal, že žalobkyní uvedené skutečnosti nepovažuje za důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Manželu žalobkyně nebyla udělena mezinárodní ochrana na území České republiky, a proto žalovaný nepovažuje jeho problémy, na něž žalobkyně odkazovala, za důvod k udělení mezinárodní ochrany žalobkyni.

Žalovaný také rozporoval, že se nezabýval žalobkyní uvedenými problémy s Jezídy. Poznamenal, že problémy žalobce s Jezídy byly obchodního charakteru, neboť manžel žalobkyně figuroval v rámci svého pracovního zařazení jako prostředník ve vztahu mezi dodavateli a odběrateli bez politického podtextu. Žalovaný k tomu dále dodal, že žalobkyně podané trestní oznámení také dobrovolně na manželovu žádost vzala zpět, a proto nelze uzavřít, že by jí byla v tomto ohledu upřena pomoc orgánů státu. Ani předvolání žalobkyně policií nelze dle žalovaného považovat za nějakou formu pronásledování ze strany policejních orgánů.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky dne 30. 8. 2012, ve které uvedla, že svou vlast opustila dne 22. 10. 2011 z důvodu problémů jejího manžela s panem S. S., bratrem prezidenta Arménské republiky, který jejímu manželovi nechtěl dát peníze, a policie mu následně podstrčila drogy. Mimo to měl manžel rovněž potíže s Jezídy, kterým nezaplatil za odebrané ovce. Žalovaný žádost žalobkyně rozhodnutím ze dne 31. 10. 2013, č. j. OAM-182/LE-LE18-ZA08-2012 zamítl, neboť neshledal k udělení žádné formy mezinárodní ochrany. Žalobkyně rozhodnutí žalovaného napadla žalobou a zdejší soud rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 7. 9. 2015, č. j. 49 Az 81/2013 – 53 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž žalovanému vytkl nedostatečné posouzení relevance osoby S. S., jako bratra prezidenta republiky, pro posouzení důvodů k udělení mezinárodní ochrany, a dále žalovanému vytkl dezinterpretaci výpovědi žalobkyně způsobem podporujícím závěry žalovaného.

Žalovaný pro vrácení věci zdejším soudem provedl dne 11. 8. 2016 s žalobkyní doplňující pohovor. Žalobkyně mimo jiné uvedla, že její dcera, která žádala o mezinárodní ochranu v Nizozemsku, se vrátila do vlasti, kde vykonává příležitostné práce a nijak na sebe neupozorňuje. Během jejího pobytu v Nizozemí jí přišlo předvolání soudu k svědeckému výslechu. Dále žalobkyně zopakovala a rozvedla výpověď o manželových problémech s bratrem prezidenta a Jezídy.

Žalovaný si za účelem posouzení důvodnosti tvrzení žalobkyně opatřil informace o zemi původu. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, Zprávy komisaře pro lidská práva Rady Evropy ze dne 10. 3. 2015, Infobanky ČTK „Arménský prezident slíbil radikální změny, odmítl ale násilí“ ze dne 1. 8. 2016 a „Sargsjan a Alijev se ve Vídni shodli na příměří v Karabachu“ ze dne 16. 5. 2016 a z Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 11. 2016, č. j. 128606/2016-LPTP. Mimo to vycházel rovněž z výše označeného zrušujícího rozsudku zdejšího soudu a přihlédl k řízením o udělení mezinárodní ochrany manželu žalobkyně a jejímu synovi. Dne 1. 12. 2016 žalovaný žalobkyni umožnil seznámit se s podklady svého rozhodnutí, vyjádřit se k nim a nevrhnout jejich doplnění. Žalobkyně uvedla, že se nepotřebuje s materiály blíže seznamovat ani vůči nim nic nenamítá. Svě dosavadní výpovědi nijak nedoplnila.

Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobkyni neudělil azyl ani doplňkovou ochranu. Dospěl k závěru, že se žalobkyně ve své vlasti nijak politicky neangažovala, a že jí uváděné problémy jejího manžela s A.S., který si nechává říkat Š., ani s Jezídy či snaha policie kontaktovat členy její rodiny není pronásledováním pro rasu, náboženství, národnost,

příslušnost k určité sociální skupině či zastávání určitých politických názorů. Žalovaný v tomto ohledu zdůraznil, že manželovy problémy vyvěrají z čistě obchodního vztahu mezi odběrateli a dodavateli, ve kterém manžel žalobkyně vystupoval vrámci svého pracovního zařazení jako prostředník. Žalovaný v podrobnostech odkázal na své rozhodnutí (č. j. OAM-181/LE-LE18-ZA14-R2-2012), jímž manželovi žalobkyně nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany na území České republiky. Žalovaný dále neshledal důvod k udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, neboť z výpovědi žalobkyně ani zjištění žalovaného neplyne, že by byl některému členu její rodiny udělen azyl na území České republiky, ani k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť žalobkyně je zdravou dospělou osobou, která má ve své vlasti rodinné zázemí i vlastní obydlí. Nadto jeho závěr o neudělení humanitárního azylu v předcházejícím rozhodnutí nebyl soudem zpochybněn. Žalovaný následně vyčerpávajícím způsobem odůvodnil neudělení doplňkové ochrany žalobkyni. Ve své úvaze především poukázal na skutečnost, že žalobkyni nic nebrání využít ochrany orgánů své vlasti, přičemž z podkladů rozhodnutí vyplývá, že v zemi jsou obvinění i obžalovaní chráněni, mají právo na obhajobu. Zabýval se rovněž otázkou konfliktu Arménie a Ázerbajdžánu o Náhorní Karabach, který však byl v květnu 2016 ukončen prezidenty obou zemí ve Vídni a situaci nadále kontroluje OBSE. Žalovaný uzavřel, že nezjistil konflikt vycestování žalobkyně s mezinárodními závazky České republiky a konstatoval, že žalobkyně zde nemá žádné rodinné příslušníky požívající doplňkové ochrany.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Podle § 12 zákona o azylu „*azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „*doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti ,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*

Soud předně konstatuje, že v souladu s názorem žalovaného a jím citovaného názoru Nejvyššího správního soudu nepovažuje uvedení konkrétního ustanovení právního předpisu bez dalšího za způsobilou žalobní námitku ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jelikož žalobkyně v doplnění žaloby některé z nedostatečně vymezených žalobních námitek rozvedla, neshledal soud důvod k odmítnutí žaloby, avšak uvedení ustanovení § 12 písm. a) a § 14 zákona o azylu nepovažuje za řádná žalobní tvrzení ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., protože žalobkyně ve vztahu k těmto ustanovením žádným způsobem svou argumentaci nerozvedla.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně týkající se pronásledování její rodiny jako sociální skupiny soukromou osobou napojenou na státní orgány takovým způsobem, že přístup k ochraně může být omezen či zcela znemožněn. Soud v předmětné věci ve shodě se žalovaným konstatuje, že z výpovědi žalobkyně zcela zřetelně vyplývá, že k žádnému pronásledování ve smyslu zákona o azylu její rodiny nedochází. Předvolání manžela žalobkyně a její dcery, která neúspěšně žádala o mezinárodní ochranu v Nizozemsku, nelze považovat za pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, neboť jak sama žalobkyně uvedla, měl být její manžel obviněn z trestného činu, přičemž ani žalovanému ani soudu nepřísluší posuzovat, zda jsou tato obvinění oprávněná. Avšak ze Zprávy komisaře pro lidská práva Rady Evropy ze dne 10. 3. 2015 plyne, že manžel žalobkyně stejně jako její dcera mohou v takovém případě využít služeb advokáta, a tedy nelze uzavřít, že by přístup k ochraně mohl být zcela znemožněn.

Soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobkyně, že tvrzení žalovaného, že se žalobkyně měla obrátit na státní orgány, není podloženo žádnými důkazy vypovídajícími o tom, jak policie a další orgány postupují v případech podobných případu žalobkyně. Žalovaný při posuzování důvodnosti veškerých tvrzení žalobkyně vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, Zprávy komisaře pro lidská práva Rady Evropy ze dne 10. 3. 2015, Infobanky ČTK „Arménský prezident slíbil radikální změny, odmítl ale násilí“ ze dne 1. 8. 2016 a „Sargsjan a Alijev se ve Vídni shodli na příměří v Karabachu“ ze dne 16. 5. 2016 a z Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 11. 2016, č. j. 128606/2016-LPTP. K obavám žalobkyně z postupu orgánů státu konkrétně ze Zprávy komisaře pro lidská práva Rady Evropy ze dne 10. 3. 2015 dovodil, že policejní orgány podléhají kontrole Speciální vyšetřovací služby, Vyšetřovacího výboru a Disciplinární komise. Žalovaný také doplnil, že obvinění mají právo na obhajobu advokátem, a že v zemi působí řada nevládních organizací, které poskytují právní ochranu. Na základě těchto zjištění žalovaný uzavřel, že v Arménii není vyloučena možnost domáhat se ochrany základních lidských práv a svobod u mocenských orgánů země. Soud považuje podklady, které si žalovaný opatřil pro účely posouzení důvodnosti tvrzení žalobkyně, za dostatečně věrohodné a aktuální. Stejně tak soud nespatřuje v úvahách žalovaného žádné rozpory, a tudíž jeho

logicky dovozený závěr o možnosti žalobkyně využít ochrany a pomoci orgánů její vlasti za zcela správný.

Soud nepřisvědčil ani závěrečné námitce žalobkyně, že se žalovaný žádným způsobem nevypořádal s její obavou z návratu kvůli problémům s Jezídy. Jak soud výše uvedl, žalovaný se zabýval obavou žalobkyně z Jezídů a neshledal ji oprávněnou. Soud přitom odůvodnění neoprávněnosti obav žalobkyně považuje za přesvědčivé. Žalobkyně se zmínila pouze o tom, že její manžel se nevrátil z obchodního jednání s Jezídy, kteří prodávali ovce, načež se žalobkyně obrátila o pomoc na státní orgány, avšak na žádost svého manžela svou stížnost sama dobrovolně stáhla. Z výpovědi žalobkyně tedy jednak nevyplývá, že by byla ona či její rodina pronásledována Jezídy, natož aby z ní vyplývalo, že by žalobkyně nemohla využít pomoci orgánů státu.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 zamítl.

Jelikož žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. září 2017

Olga Stránská, v. r.
soudkyně

Za správnost:
B. K.